

τούς **Τογκονκάβα**. Κάποιαν ἐπιτυχία κόντεψε ναῦ-
ρει ὁ προτεσταντισμός. «Οἱ clergymen τῶν Ἐνομέ-
νων Πολιτειῶν φάνταξαν στὰ μάτια τῶν Γιαπωνέ-
ζων, σὰν πρόδρομοι καινούργιας θρησκείας, αἰσιόδο-
ξης, πραχτικῆς, συμμορφομένης με τοῦ σημερινοῦ
τοῦ κόσμου τίς ἀλλαγές, ἀτομιστικῆς καὶ τέτοιας,
τέλος, ποὺ κάθε λαὸς θὰ μπορούσε νὰ τὴν ταιριά-
σει στὸ σκαρί του καὶ νὰ τὴν πλάσει τοῦ γούστου
του. Στὴν πρώτη τους ἐπιτυχία πολὺ τοὺς βοήθησαν
ἡ Ἀγγλοσαξωνικὴ τους αὐτοπεποίθησις καὶ ὁ ἐ-
πιστημονικὸς τους καταρτισμός. Ἀπὸ τοὺς πάστορες
αὐτοὺς πολλοὶ ἦταν ἀνθρώποι διαλεχτοί, καθηγητά-
δες, ἱστορικοί, γιατροί, φυσικοί. Τὸ παρεκκλήσι τους
εἶχε ὅψη ἐργαστήριον φυσιοδοφικόν. Οἱ Γιάπωνες ἐν-
θουσιάστηκαν ποὺ ἐτοῦτοι ἀποτείνονταν στίς σκέψεις
τους καὶ με προθυμία ξεφύλλισαν τὴ Βίβλο καὶ τοὺς
ἤρθε ἰδέα νὰ φτιάξουν μιὰν ἐθνικὴ ἐκκλησίαν ποὺ
θὰ ξανάφερνε τὸ χριστιανισμὸ στὴ Γαλιλαϊκὴ του
τὴν ἀθώοτη καὶ θὰ μᾶς μάθαινε καλλίτερα νὰ ξεδια-
λύνουμε κάτι μικρὲς δυσκολίες τῆς θεολογίας μας!».

Λαμπρὸ βρέσιμον ἦταν αὐτὸ γιὰ ὅσους παλαίβα-
νε ἐνάντια στὴν ὑπερβολικὴ χοντροκοπιὰ τῆς σιν-
τοϊκῆς κοσμογονίας καὶ στὴν ὑπέρμετρη πλαστικό-
τητα τοῦ βουδισμού. Τέλος πήγαν νὰ στήσουνε πᾶ-
νω σὲ ἀσάλευτα θεμέλια τὴν ἐθνικὴ τὴν ἐκκλησίαν :
«μὰ περίεργον φαινόμενον παρουσιάστηκε : στὸν προ-
σῆλητῶν του τὰ χέρια, ὁ προτεσταντισμὸς σὰν ἡ ἐ-
σωτερικὴ του ἡ λογικὴ νὰ ξεγλιστροῦσε ἀπὸ κάθε
ρυθμιστὴ ἔφτιασε, με τὴν πρώτη, στοῦ ξετυλιγμοῦ
τῆς τὴν τελευταίου σταθμοῦ : στὸν ὀρθολογισμό. Στὰ
1893 σὲ μιὰ συνάθροιση τῶν πρεσβυτεριανῶν τοῦ
Τόκιο, ἀποφασίστηκε πὼς οἱ ἀμφισβολοὶ ποὺ θὰ τί-
χαινε νὰ φυτρώσουν γιὰ τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ μέ-
σα στὴν καρδιά τῶν εὐσυνείδητων παστῶρων δὲ θὰ
τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ ἐξακολουθοῦν τὴ δουλιὰ τους γιὰ-
τί, λέγανε, ἂν ἡ πίστις στὴ θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ ἦταν ἀπαραίτητη πολλοὶ ἱερομένοι θάπρεπε
νὰ φήσουνε τὸν ἄμβωνα».

Ὁ χριστιανισμὸς εἶναι, ἀπὸ οὐσία του, ριζικῶς ἀν-
τίθετος στὴν τάσιν τὴ σιντοϊστικὴ τοῦ μίσους γιὰ τὸ
ξένο, τάσιν ἐμφυτὴ καὶ ἀσθηστὴ μέσα στὴ γιαπωνι-
κὴ ψυχὴ.

Χριστιανικὲς καὶ εὐρωπαϊκὲς ἐτικέτες μποροῦν
νὰ κολνοῦνε οἱ Γιάπωνες στίς δικές τους τίς ἰδέες
καὶ στὰ δικά τους τὰ αἰσθήματα μὰ αὐτά, τουλάχισ-
στο σχετικὰ με τοὺς ξένους, θὰ εἶναι πάντα, στὸ βᾶ-
θος τους τὸ δυναμικὸ καὶ θετικόν, ἀντιχριστιανικά.
Μόνον ἐπιπόλαια μυαλὰ μποροῦν νὰ γελαστοῦν ἀπὸ
τὸ «φιλελεύθερον πνεῦμα» ποὺ προβάλλουν οἱ γιαπωνι-
κὲς μεταρρυθμίσεις. Μόνον φαινομενικὴ μπορεῖ νὰ εἴ-
ναι ἡ φιλελευθεροσύνη τους ἀφοῦ γεννάει τὸ

πάθος τὸ πρὸ ἀντιφιλελεύθερον : τὸ μίσος. Τὴν πολὺ
μακρινὴ μέρα, τὴν ἀδύνατη, ὅπου οἱ Γιάπωνες, ἀ-
φοῦ θάχουν ἀλλάξει ὁλότελα τὸ σημερινόν τους τὸ
χαρακτήρα, θὰ ἐφαρμόζονε τὸ γιρὶ καὶ σ' ὅλους τοὺς
ἀνθρώπους τῆς γῆς, ὅπως ἐφαρμόζουν καὶ οἱ ἄσπροι
τὴ σπλαχνιὰ τοῦ Χριστοῦ, σὰ μακρινὸ τουλάχιστον ἰ-
δανικόν, σὰν ἀψηλότατη τάση, μονάχα κείνη τὴν ἡ-
μέρα θὰ μπορούν τὰ μᾶς γίνεσθαι συμπαθητικοί. Σή-
μερα ἀδύνατον εἶναι νὰ ξεχάσουμε πὼς αὐτοί, νικη-
τές ἢ νικημένοι πάντοτε νιόθουνε μέσα τους γιὰ μᾶς
αὐτὸ ποὺ οἱ ἴδιοι τὸνομάζουν **Γιό-χι**.

(Στάλλο φύλλο τελιώνει)

Φ. Σ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΓΛΩΣΣΑΜΓΝΤΟΡΙΣΜΟΣ. Ὁ διορισμὸς τοῦ
Γυμνασιάρχου Βολονάκη στὴν ἐμπιστευτικὴ θέση τοῦ
Γεν. Γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἐρ-
χεται σὰ φυσικὴ συνέχεια, νὰ ποῦμε, τῆς τρυφε-
ρῆς στοργῆς ποὺ δείχνει τώρα τώρα ἡ Ἀνορθωτικὴ
Κυβέρνησις σὲ ὅλους τοὺς ὀπωσδήποτε γλωσσαμύν-
τορες ποὺ ὀργιάσανε καὶ μέσα καὶ ὄξω ἀπὸ τὴ Βου-
λὴ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς μακαρίτικης Μιστριωτικῆς
γλωσσαναμπαμπούλας. Ὁ Γαλανός, σὲ θέση ἐμπι-
στευτικῆ. Ὁ Θ. Μιχαλόπουλος, σὲ θέση ἐμπιστευτι-
κῆ καὶ αὐτός. Αὐριο μεθαύριο, — ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυ-
λάξει! — λίγο νὰ ἐρωτοτροπήσουνε με τὴν Ἀνόρ-
θωσιν ὁ Πατσουράκος καὶ ὁ Κουλουμπάκης, θέση ἐμ-
πιστευτικῆ θὰ πάρουνε καὶ αὐτοί. Ἰσως καὶ ὁ Γκλα-
βᾶς, ἰσως καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ μείνανε ὄξω ἀπὸ τὴ
Βουλὴ καὶ ποὺ «ἠγωνίσαντο τὸν καλὸν ἀγῶνα», νὰ
πάρουν καμιά καλὴ θεσούλα γιὰ νὰ γλυκάνουνε
λίγο τὴν πίκρα τῆς ἐκλογικῆς ἀποτυχίας τους.

Κ' ἔτσι σιγὰ σιγὰ ἡ Ἀνορθωτικὴ Κυβέρνησις
θὰ στηριχτεῖ πάννου σὲ ὅλα τὰ πνευματικὰ ἐρείπια
τῆς γύρω μας ζωῆς καὶ θὰ βαδίσει τρικλίζοντας στὸ
τέρμα τοῦ ἀγῶνα τῆς καὶ τῆς ζωῆς τῆς.

Η ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ. Ἄ γίνεται ἢ ὄχι, γλήγο-
ρα ἢ ἀργά, μερικὴ γιὰ ὅλη, ἢ ἀπὸ καιρὸ κυοφο-
ρούμενη Ὑπουργικὴ μεταρρύθμιση, λεφτὸ τσακιστὸ
δὲ δίνουμε. Ἐμεῖς ἕνα εὐχόμαστε : Νὰ φύγει μιὰν
ὥρ' ἀρχύτερα ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας ὁ με-
τὸν ἀτσαλένιο καὶ ἀλύγιστο χαρακτήρα Ὑπουργός
του, καὶ νὰ πειστεῖ νὰ μὴν ἀφίσει τὸ Ὑπουργεῖο τῆς
Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ὁ κ. Μπενάκης. Ὅσο ὁ πρῶ-

τος τὰ θαλάσσωσε μὲ τὸ χαρχατήρα καὶ μὲ τὴν ἀτζαμοσύνη του, τόσο ὁ δεύτερος μὲ τὶς πραχτικές του γνώσεις καὶ μὲ τὴ θετική του δουριά, δημιουργήσε ἕνα πρότυπο, νὰ ποῦμε, Ὑπουργεῖο πὺ κανονικά τραβάει τὸ δρόμο του καὶ ὑπόσκειται γλήγορα νὰ δείξει πὺς σοφὴ πράξη εἶτανε ἡ ἰδρυσὴ του.

Οἱ ὑποψήφιοι γαμπροὶ γιὰ τὰλλα Ὑπουργεῖα δὲ μᾶς ἐνθουσιάζουνε καθόλου, γιὰ νὰ εὐκηθοῦμε γλήγορη τὴ μελλούμενη Ὑπουργικὴ μεταρρύθμιση. Ἐχει τὸ κουράγιο ὁ κ. Βενιζέλος νὰ φέρει καταμέρος τὶς κοιματικές συμπάθειες καὶ ἀνάγκες καὶ νὰ Ὑπουργοποιήσῃ ἕναν Παλαμᾶ γιὰ τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας, ἕναν Ἰδα γιὰ τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἕνα, δὲν ξέρουμε ποῖον, ξεχωριστὸ ναυτικὸ γιὰ τὸ Ὑπουργεῖο τῶ Ναυτικῶν; Τότε ἂς γίνῃ, καὶ μιὰν ὥρα ἀρχύτερα μάλιστα, ἡ Ὑπουργικὴ μεταρρύθμιση. Ἔτσι ὅμως καὶ τέτια πὺ μᾶς τὴν τάζουνε οἱ φημερίδες, δὲ μᾶς χρειάζεται — καὶ χάρισμά του.

ΔΥΟ ΜΕΛΕΤΕΣ. Στὸ τελευταῖο «Δελτίο τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου» δημοσιευτήκανε δυὸ σοβαρὲς μελέτες πὺ τὶς συσταίνουμε, μὲ ὅλο τὸ πρεπούμενο σέβας, ὅχι στὸν κ. Ἀλεξαντρή, μὰ σὲ κεῖνο τὸν Ὑπουργὸ πὺ θαρθεῖ μιὰ μέρα — ἂν ἔρθεῖ! — νὰ παίξῃ πρόσωπο Λούθηρου στὴν Παιδεία μας καὶ νὰν τὴ βγάλῃ ἀπὸ τὰ σάπια βαλτιονέρια τοῦ σχολαστικισμοῦ πὺ κυλιέται μακάρια σήμερα. Ἡ μιὰ μελέτη, τοῦ κ. Μανόλη Τριανταφυλλῆ, μιλάει γιὰ κάπια Ἑλθετικὰ σχολιά, καὶ ἡ ἄλλη μελέτη, τοῦ κ. Α. Π. Πετροκόκκινου, γιὰ κάπια Ἑγγλέζικα σχολιά, καὶ καλὸ θᾶτανε καὶ τὶς δυὸ αὐτὲς μελέτες νὰν τὶς διαβάζανε καὶ νὰν τὶς καλοχωνέψουνε καὶ νὰν τὶς αἰστανθοῦνε βαθιὰ ὅλ' οἱ ὁπωσδήποτε μορφωμένοι Ρωμοὶ πὺ στέλνουν τὰ παιδιὰ τους στὰ Ρωμαῖκα σχολιά, γιὰ νὰ νιώσουν ἐπιτέλους — καιρὸς τους πιά! — τί ἐστὶ μιστριωτισμὸς καὶ πόσο ἐγκληματεῖ ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία πὺ σέρνεται ἀκόμα δεμένη στὴν οὐρά του καὶ πὺ φιλοτέχνησε καὶ τὸ περίφημο 107 ἄρθρο γιὰ νὰν τοῦ διαφεντέψῃ τὴ ζωὴ του.

ΑΝΔΡΕΣ ΑΡΚΑΔΕΣ. Ὅταν ὁ Χαρῖλαος Τρικούπης ἀπότυχε στὶς βουλευτικὲς ἐκλογές, κάτου τὴν ἀγνώμονα ἐπαρχία του, δὲ βρέθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς τόσους πὺ εἶχανε χιλιοευεργετηθεῖ ἀπὸ δαύτον, νὰ παραιτηθεῖ γιὰ χάρη του ἀπὸ τὸ βουλευτικὸ ἀξίωμα καὶ νὰν τοῦ παραχωρήσῃ τὴ θέση του στὴν ἐπαρχία του, γιὰ νὰ ξεπλυθεῖ, μὲ μιὰ ἐξαγνιστικὴ ἐ-

κλογή, ἡ μεγάλη ἐκείνη ντροπὴ τοῦ Μεσολογγιοῦ. Νά, ὅμως πὺ ὅ,τι δὲν ἔγινε τότε γιὰ ἕναν Τρικούπη, γίνεται σήμερα μὲ τὸν κ. Ράλλη καὶ ἔτσι μὲ τὴν καινούρια ἐκλογή πὺ προκηρύχτηκε, θὰ μᾶς σταλθεῖ ὁ κ. Ράλης μεθαύριο, «μέσω Ἀρκαδίας», στὴ Βουλὴ.

Ἐμεῖς θαρροῦμε πὺς μποροῦσε καὶ νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴ Βουλὴ ὁ κ. Ράλης, χωρὶς νᾶναι μεγάλη καὶ τόσο ἡ ζημιὰ. Θὰ θέλαμε ἀκόμα ἡ Ἀρκαδία μεθαύριο, ἀντὶ τοῦ κ. Ράλλη, νὰ μᾶς ἔστελνε τὸν κ. Παπαναστασίου ἢ κανέναν ἄλλο νεοῖδεάτη βουλευτή. Ὡστόσο γιὰ ὅσους τὸ θαρροῦνε ζημιὰ τὸ νὰ λείπει ὁ κ. Ράλης ἀπὸ τὴ Βουλὴ, οἱ ἄνδρες Ἀρκάδες ἐξαυλώνονται καὶ παίρνουνε μορφή Χερουδεῖμ πὺ θὰ μᾶς φέρουνε μεθαύριο πᾶνου στὰ φτερά τους τὸν ξανθομάλλη Μεσία πὺ τὸν καταμαυρίσανε τοῦ Κόδρου οἱ ἀπόγονοι.

ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ;.... Οἱ βρισιὲς πὺ ἀλλάζουνε μεταξὺ τους, σὰ μεθησμένοι ἀμαξάδες, οἱ δυὸ ὑποψήφιοι πρόεδροι τῆς Ἀμερικῆς, ὁ Τάφτ καὶ ὁ Ρούζβελτ, φτάσανε καὶ ἴσαμε δῶ καὶ μᾶς σηκώσανε κάπιο μεγάλο βάρος ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας. Ὡστε ὅχι μοναχὰ ἔμεῖς, μὰ νά, πὺ καὶ οἱ Ἀμερικάνοι πολιτικοὶ δὲν κρατάνε τὴ γλώσσα τους μὰ σκυλλοδρίζονται σὰ μόρτηδες ἀναμεταξὺ τους.

Μερικοὶ μάλιστα δικοὶ μας γελαστήκανε καὶ εἶπαν:

— Μήπως μᾶς ἔφυγε κρυφὰ ὁ κ. Ράλης καὶ πῆγε κάτου στὴν Ἀμερικὴ νὰ πολιτευεῖ;

Φαίνεται ὅμως κάτι ἄλλο θὰ συμβαίνει. Ὁ Τάφτ καὶ ὁ Ρούζβελτ θὰ διαδάσανε τοὺς προεκλογικοὺς λόγους τοῦ κ. Ράλλη καὶ τόσο θὰ ἐνθουσιαστήκανε πὺ θὰ γινήκανε ὁπαδοὶ του, ἀκολουθώντας πιστὰ τὴ σχολὴ του.

ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ. Ἐνας χασισοπότης, ἕνας κυριολεχτικὸς ἄτιμος ἄθρως, ξεκοίλιασε τὴν περασμένη βδομάδα τὴ γυναῖκα του γιὰ «λέγους ΤΙΜΗΣ». Αὐτὸ τουλάχιστο εἶπε στὴν ἀνάκριση. Καὶ καθόλου παράξενο μεθαύριο οἱ ἐνορκιοὶ νὰν τοῦ δώσουνε δίκιο καὶ νὰ τὸν ἀθωώσουνε πανηγυρικά. Ζήτημα τιμῆς, βλέπετε. Καὶ ἡ νεοελληνικὴ κοινωνία, σὲ τέτιες περιστάσεις, μὲ τοὺς ἐπίσημους ἀντιπροσώπους, τοὺς ἐνόρκους, πέφτει μπρούμητα καὶ τὸ προσκυνάει.

Ὡστε τοὺς τέτιους φονιάδες ἡ κοινωνία τοὺς δημιουργεῖ καὶ αὐτὴν βαρβαίνει τὸ αἷμα πὺ κάθε τόσο

χύνεται. Ο αληθινά ήθικος άνθρωπος σε τέτοιες περιστασεις, δε σκοτώνει· περιφρονεί και παίρνει το καπέλλο του και τα παιδιά του (αν τύχει να έχει και παιδιά), και πάει και ζει μακριά από τη μοιχαλίδα. Και η αληθινά ήθικη κοινωνία, σε τέτοιες περιστασεις, στο συζυγοχτόνο δε βλέπει τον τιμωρό της τιμής, μα τον κοινό φονιά και τον στέλνει στις φυλακές, είτε χασισοπότης τύχει να ναι αυτός ο περίφημος ίπποτης, είτε δικηγόρος, είτε γαλαζοαίματος.

Τρεις τέσσερες καταδικαστικές αποφάσεις στην άραδα για τέτια εγκλήματα, και βλέπετε άμέσως πώς λιγοστεύουν οι φόννοι και πώς αρχίζει να ήθικοποιείται αληθινά η κοινωνία.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΜΙΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Φίλε «Νουμά»,

Μερικοί νέοι θάρρεψαν πώς με το να γράφουνε στη δημοτική — το πολύ να καταφέρνουν και κανένα ποιηματάκι, μπορούνε με τον πιο αυθάδικο τρόπο να μιλάνε για το έργο ανθρώπων που όπωσδήποτε έχουνε να δείξουνε κάποια (ταπεινή βέβαια για τους νέους αυτούς σοφούς) θετική εργασία. Για τέτοις παράδειγμα δημοτικιστάδων μιστριωτιδέων είχα κάμποσο καιρό τον κ. Γιώργο Πολίτη· σήμερα σημειώνω κ' έναν κύριο Μ. Γκιώνη. Δεν άξιζει βέβαια τον κόπο να θυμώνει κανείς για τις προσβολές των νέων αυτών και να τους δίνει προσοχή. Αν τώρα — ενάντια στη στάση σιωπής που τήρησα ως τώρα — μιλω για το φαινόμενο αυτό, το κάνω γιατί βλέπω πώς αρχίζει να επεχτείνεται σε πολύ δυσάρεστο βαθμό. Καλό θα είναι οι νέοι μας πρώτα να μορφώνονται, να μάς δείχνουνε κάποια θετική δουλειά, η σά θέλουν να κάνουνε κριτικές να γράφουνε με μετριοφροσύνη και ταπεινά, όπως ταιριάζει σε ανθρώπους με ανατροφή και με το «γνώθι σαυτόν». Σαν καταπιάνονται μάλιστα με κοινωνικά ζητήματα, καλό θα είναι να κατεβαίνουνε λιγάκι απ' τον Πήγασο και ν' αξιώνουνε τον ταπεινόν κοινωνικόν αγώνα (που ίσως ν' άξιζει κι αυτός λιγάκι — και πιστεύω κάτι περισσότερο απ' τα συνειθισμένα τους ποιηματάκια) μιὰ ματιά απ' τα μάτια τους τα συνειθισμένα μόνο στα αϊθήρια ύψη. Πώς πρέπει και να προσπαθούν να καταλάβουν ό,τι διαδίδουν και να μη γράφουν επιπόλαια — τολμώ να τους το συ-

στήσω κι αυτό. Καιρός είναι πιστεύω να μορφώσουνε λιγάκι χαρακτήρα· και σ' αυτό θα μπορέσει ίσως να τους βοηθήσει κι ο «Νουμάς» (που μπορεί να τους άφησε πολύ τα λουριά τονίζοντας τόσο το πώς είναι «λεύτερο βήμα»), αφίνοντας την άνιση προστασία που φοβάμαι πώς κάνει στους συνεργάτες του και μη δημοσιεύοντας ό,τι του σταλεί (*).

Και τελειώνω· ο κ. Γκιώνης με βρίζει γιατί επαινῶ το φυλλαδάκι ενός έργατη που αντί να κάνει ίσως ποιήματα ενδιαφέρεται για τη θέση του. Έγώ του εύχομαι να είτανε τουλάχιστο Παλιούρας· γιατί ο Παλιούρας πολεμάει τον αγώνα της ζωής και είναι στοιχείο ζωτικό, χρήσιμο. Κι αντί να τον κοροϊδεύει καλά θα κάνει να τον μιμηθεί.

Δικός σου

28.4.1912

A. ΤΡΑΝΟΣ

Τ' ΑΣΤΕΙΑ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",

Φίλε «Νουμά»,

Η απογευματινή γαλαζοαίματη του κ. Κύρου με περίσσια κυνικότητα ανάγγειλε το προχτεσινόν έρωτικό δράμα της Γαργαρέτας, ίσως επειδή έτυχε τα θύματα να μην ανήκουνε σε καμιά άρχοντοφαμελιά της Αθήνας ή σε κανένα Τραπεζικό ίδρυμα.

Δυό φτωχά παιδιά σκοτωθήκανε από έρωτα. Κακά ψυχρά κάμανε, θα μου πεις, και συμφωνώ μαζί σας. Μά πάντα δράμα είναι ο χαμός δυο παιδιών — και δεν έχεις κανένα δικαίωμα εσύ, όσο κτηνάνθρωπος κι αν είσαι, να βγαίνεις στην έφημερίδα σου και να μιλάς με τόση κυνικότητα για το χαμό τους, πουλώντας τάχα πνέμα και κολοκύθια νερόδραστα.

Ήθελα νάξεραι πώς θα μιλούσε η «Έστια» αν τύχαινε τα θύματα του έρωτικού δράματος νάνήκουνε σε καμιά από τις προνομιοϋχες φαμελιές που έχει αναλάβει εργολαδικώς — ίσως και με ποσοστά, τη ρεκλάμα τους η «Έστια».

Με φιλία.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

(*) Σημ. του «Νουμά». Αυτό δεν μπορεί νάν το ξέρει ο κ. Τρανός. Κάτι που μάς στάλθηκε κατά του Παλαμά (κριτική τάχα) είταν τόσο άνόητο και με τόση ασέβεια γράμμένο, που αναγκαστήκαμε να το πατάξουμε στο καλάθι των άχρηστων. Ο «Νουμάς» είναι και μένει λεύτερο βήμα όχι όμως και σταυλός.